

maken aan het Utrechtse schisma, dat na de dood van bisschop Frederik van Blankenheim, in 1423, ontstaan was. De door de kapittels gekozen Rudolf van Diepholt was gesteund door Jacoba van Beieren en de Hoeken, terwijl de door de paus benoemde Zweder van Kuilenburg door Philips van Bourgondië en de Kabeljauwen werd geholpen. Op 12 januari 1430 kondigde Philips de vrede met Rudolf van Diepholt af. Deze behield de bisschopszetel⁴⁴⁰). De overeenkomst tussen Philips en Rudolf werd echter voorafgegaan door enkele vergaderingen met de Hollandse steden.

Op 1 oktober 1429 gingen burgemeester Hughe Nachtegael en Daem Stoppelmansz. naar de eerste vergadering over deze zaak, in Leiden. Zij wezen op de achterstallige lijfrenten, die Rotterdam in Utrecht schuldig was. In de te sluiten overeenkomst moest hierover een regeling worden getroffen⁴⁴¹). De kwestie van de lijfrenten zal voor meer Hollandse steden een rol hebben gespeeld. Begin mei 1430 hadden de steden de zoen nog steeds niet bezegeld⁴⁴²).

De te sluiten overeenkomst met Utrecht kwam op 7 november weer aan de orde op een vergadering in Leiden, tussen de vertegenwoordigers van de landsheer en de Hollandse steden. Ook de Dordtse stapel was hier onderwerp van gesprek. Rotterdam werd in deze vergadering vertegenwoordigd door de baljuw, de schout en burgemeester Hughe Nachtegael⁴⁴³).

Een andere zaak waarover de stad contact opnam met de vertegenwoordigers van het landsheerlijk gezag, betrof de Arkelse lenen. Hoewel het land van Arkel sedert 1412 tot Holland behoorde, had de hertog van Gelre delen van het land van Arkel weten te verwerven⁴⁴⁴). Eind 1429 riep de hertog van Gelre de leenmannen van de heer van Arkel op naar Leerdam te komen om hem leenhulde te doen. Er zullen in Rotterdam enkele leenmannen van Arkel gewoond hebben, die met deze oproep geen raad wisten, waarop het stadsbestuur een bode naar de tesorier zond om te vragen wat diens mening over deze zaak was⁴⁴⁵). Deze vraag zal ook door vele anderen gesteld zijn, zodat enige tijd later een 'openen plackaert' werd uitgevaardigd, waarin aan de leenmannen van Arkel werd verboden om aan de hertog van Gelre leenhulde te doen⁴⁴⁶).

Naast contacten over financiële en politieke kwesties onderhield het stadsbestuur ook contacten met het landsheerlijk gezag, waarbij de stad optrad als verdedigster van de belangen van de individuele burgers⁴⁴⁷). Ook een bepaalde misdadiger, een zekere Vechter Pietersz., gaf aan het stadsbestuur de nodige zorg. Twee keer reisden vertegenwoordigers van het stadsbestuur naar de tesorier om te